

Den motvillige klubben

Tekst: Stein Tronstad

Det kan ikke sies at min egen klubb, Tromsø klatreklubb, gikk inn i Norges klatreforbund med jubel og entusiasme. TTK var riktignok med i kulissene før NKF ble til og dessuten representert på stiftelsesmøtet i desember 1992, men meldte seg ikke inn.

Uavhengighetstrangen sto sterkt i en av landets eldste, frittstående klatreklubber, som den også gjorde det i 1986 da Tindeklubben vurderte å ta på seg ansvaret som nasjonal paraplyorganisasjon. TTKs representant kom uimponert tilbake fra møte i Oslo og meldte kort og fyndig at «foreløpig ser det ut til at vi kan gi f.. i hele greia og heller satse på den nordnorske separatistbevegelsen».

TTK fortsatte å markere motstand etter NKF-stiftelsen i 1992. I 1994 ble brev fra NKF sitert i klubbavisa «Stein & stegjern» under overskriften «Det behager Norges klatreforbund å meddele..». Brevet, signert NKF's iherdige organisasjonsbygger Einar Skage Andersen, gjorde TTK klokkeklart oppmerksom på at vi måtte melde oss inn snarest dersom vi ønsket medlemspris på et NKF-arrangement. Redaksjonen i Stein & Stegjern kommenterte det ikke, men føyde bare til en parentes: «(Hitsatt som utdrag av flommen av unyttig post fra forbundet)».

I 1996 hadde stemningen skiftet. Tidlig det året ble jeg selv kontaktet av valgkomitéen i NKF og spurt om jeg ville stille til styret. Her må valgkomitéen ha ant noe, for TTK var ennå ikke medlem i NKF. Da det dro ut, fikk jeg flatterende tilbud om å melde meg inn i en annen klubb i stedet. Men valgkomitéens forutanelser slo til, og før klatretinget hadde TTK vedtatt innmelding med overveldende flertall på et ekstraordinært årsmøte.

Når klubben først meldte seg inn, gjorde den det grundig. Motstand ble raskt konvertert til engasjement. I alt 5 TTK-medlemmer har bekledd styreverv i NKF, og fra 1996 til i dag har klubben vært sammenhengende representert i NKF-styret. Om innsatsen har vært nyttig må andre bedømme, men Tromsø klatreklubb har i hvert fall satset på Norges klatreforbund.